

Lene Kaaberbøl

TINA OG SUNNY

– den første bog om
Tina og hestene

★ ★
Alvilda
★

TINA OG SUNNY

Copyright © 2015 Lene Kaaberbøl og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Omslagsillustrationer og vignetter: Tommy Kinnerup

Grafisk tilrettelægning: Carsten Søndergaard og Pamperin & Bech

Bogen er sat med Indigo Antiqua Pro

3. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 i Danmark

ISBN 978-87-7105-954-0

www.alvilda.dk

1

Tina tog Cherry op efter en lang og herlig galop. Farten havde strøget hendes mørke hår væk fra ansigtet, og de brune øjne strålede af fryd.

“Vidunderlige Cherry! Verdens dejligste hest, som snart skal have verdens dejligste føl,” hviskede Tina. Hun havde fået det at vide samme eftermiddag. Men hun havde haft en lumsk mistanke længe, for hoppen var iøjnefaldende tyk, selv om hun ikke spiste mere, end hun plejede. Det var Cherrys første føl, og dyrlægen var lidt bekymret.

“Det kan ske, at det bliver vanskeligt,” havde han sagt. “I må ringe til mig i samme øjeblik, det begynder.” Men Tina var sikker på, at hoppen ville klare det fint. Når bare det nu ikke trak for længe ud. Tina skulle på rytterlejr i påskeferien, og det ville passe hende fint, hvis føllet kom inden da.

Cherry satte selv kursen hjemefter, da hun fik lange tøjler, og Tina kunne fordybe sig i sine hyggelige tanker. Mest tænkte hun på føllet. Det måtte være

rideskolens flotte hingst Mylord, der var faderen. Det var sket en dag sidste forår. Tina havde været ved at hjælpe ridelæreren Jan med at muge ud på rideskolen, hvor hun var staldhjælp. Pludselig kom en af eleverne farende ind i stalden.

“Jan, Jan! Mylord er løbet ud! Hingsten er løs!”

Tina og Jan for ud af stalden. Og ganske rigtigt. Mylord var brudt ud af sin egen indhegning og var sprunget ind i folden til de andre heste. De fik ham hurtigt fanget igen, og Jan regnede ikke med, at han havde været i nærheden af nogen af hopperne, men det skulle altså vise sig, at Jan havde regnet forkert.

Tina lod Cherry skridte hele vejen hjem, og skønt det var varmt, var fuksen tør i sadellejet.

“Hun gør ellers pæne fremskridt,” sagde Jan anerkendende, da Tina havde lukket den temperamentsfulde lille hest ud i folden til de andre. “Hun er slet ikke så hidsig og nervøs som før.”

“Jeg har jo også redet hende i halvandet år nu,” sagde Tina. “Men hun er jo stadig ung.”

“Ok ja, seks år er ingen alder for en hest, og så har hun endda været med til mere end de fleste allerede.”

Tina knyttede hænderne og blev vred som altid, når nogen snakkede om det, Cherry havde været igennem. Jan havde købt hende, da hun var fire år gammel, et nervevrag af en hest, uligevægtig og ganske umulig at ride. Hver gang hun fik en sadel på

ryggen, begyndte hun at stejle eller gå baglæns, og havde Jan ikke købt hende, var hun blevet solgt til slagteriet. Takket være en snakkesalig hestehandler, der havde haft hende flere gange, havde Jan fået næsten alt at vide om hende. Hun var blevet tilredet alt for tidligt, bare to år gammel. Det var meningen, at hun skulle være ridehest for en pige, men efter et uheld i stalden var Cherry blevet lidt utilregnelig på visse punkter, og da hun af natur havde et hidsigt temperament, besluttede pigens forældre at anskaffe en roligere hest i stedet. Cherry blev solgt til en stor stald, der levede af at pace konkurrenceheste frem og sælge dem til en god pris. Hun var en køn lille hest med gode bevægelser, og ejeren af stalden så muligheder i hende. Men også her viste Cherry sit uregerlige temperament og reagerede kraftigt på hård behandling. Ejeren mente imidlertid, at man burde sætte hårdt mod hårdt, og næsten hver dag kom Cherry ind med blødende sår efter sporerne. Til gengæld røg hendes rytter en dag ind i en forhindring og brækkede kravebenet, og så blev Cherry solgt for tredje gang. Hun var nu blevet så uligevægtig, at det ikke varede længe, før hestehandleren havde hende igen. Hun blev solgt til skiftende ejere til dalende priser, efterhånden som hendes ry bredte sig. Til sidst var der ikke andre end slagteriet, der ville have hende. Kun Jan troede på, at hun kunne blive til hest

igen, og han købte hende til slagteprisen. Nu, efter to års omhyggelig behandling, var hun en dejlig ridehest, omend stadig lidt nervøs.

Tina "vågnede op" med en underlig fornemmelse af, at nogen havde sagt noget, hun ikke havde hørt. Hun vendte sig mod Jan.

"Sagde du noget?"

"Næ, men det var der vist en anden, der gjorde," svarede Jan med et nik mod stalddøren.

"Michael! Det var da hyggeligt," sagde Tina glad. Michael var høj og lyshåret og lidt ældre end Tina. "Hvordan kan det være, at du er kommet helt herover?"

"Jeg ville bare vide, om du og Sanne kommer på rytterlejr i påskeferien."

"Det gør vi. Og Line, Maria og Rikke kommer også. Hvem skal med fra Lykkegården?"

"Tja, Gitte og Thomas kommer jo, det ved du vel, og så Kalle og Johan og mig selv."

"Jamen, så bliver vi jo hele den gamle bande."

"Hør, Tina," brød Jan ind. "Kan du ikke tage Mylord ud lidt? Michael kan jo tage Cheval, hvis han gerne vil med."

Tina så spørgende på Michael. Han nikkede. "Det vil jeg gerne."

Ti minutter senere skridtede de ud af gårdspladsen. Det var ved at være aften, og Tina kunne regne ud,

at det blev en af de dage, hvor hun selv skulle sørge for aftensmad. Det havde hun nu ikke noget imod. Mylord gik pænt og roligt og nød at have selskab.

“Hvad sker der ellers på Lykkegården,” spurgte hun Michael.

“Flamenco er ved at blive tilredet. Quickstep skal nok til det også. Gitte siger, at hun tror, Paul vil give os timer i tilridning i påskeferien.”

“Nej, hvor spændende. Jeg har altid ønsket mig at arbejde med ungheste, men Jan er jo ikke så meget for, at vores egne hopper skal gå med føl. Ved du forresten, at Cherry skal have føl snart?”

“Nej, jeg troede, dyrlægen havde frarådet det.”

“Det er heller ikke med vilje, men det bliver da dejligt. Bare det når at komme, inden jeg skal på rytterlejr.”

*

Men ugerne gik, uden at Cherry foledede, og til sidst måtte Tina tage på rytterlejr uden at have fået sit ønske opfyldt. Gitte havde haft ret, da hun sagde, at de nok skulle have timer i tilridning. Af hensyn til nervøse forældre krævede Paul, at man skulle have speciel tilladelse fra dem, inden man deltog aktivt i undervisningen. Den fik de dog alle sammen sikret sig med større eller mindre besvær. Tina glædede sig.

Men hun var ked af at skulle undvære sine daglige besøg hos Cherry lige nu.

2

Lykkegården var et dejligt sted. Stuehuset og staldbygningerne lå nede i en lavning omgivet af folde, ridebaner og en lille skov. To aflagte togvogne med navnene “Krybben” og “Prærieskonnerten” tjente som soveplads for rytterne, der havde deres egen rytterstue i en tredje togvogn. Pauls kone, Britt, stod for madlavningen, og det var der bestemt ingen, der var utilfredse med. Lykkegården var både rideskole og stutteri og det største hestecenter på Sundtofteegnen. Der var næsten 50 heste på Lykkegården, men Paul ejede selv kun lidt over halvdelen. Resten var pensionsheste eller hopper, der ventede på at få føl, eller på at komme til hingst ved Pauls store han noveraner-hingst Agamemnon.

Allerede den første dag begyndte timerne i tilridning. Der var i alt tre ungheste, hver på sit stadium. Hoppen Flamenco var længst fremme. Hun var klar til for første gang at bære en rytter på sin ryg. Quickstep, en stor, brun vallak, var vant til sadel og

hovedtøj, mens frække, flotte og charmerende Bandit aldrig havde haft andet på end grime – og var fast besluttet på at lade det blive ved det!

“Ikke to heste kan tilrides på nøjagtig samme måde,” begyndte Paul, “men der er visse standardregler. Fælles for dem alle er, at man når længst med ro, tålmodighed og venlighed. Giv masser af ros, når hesten gør det rigtige, ret den, når den gør noget forkert, men mist aldrig besindelsen. Jeg vil bede jer huske, at det er et meget stort ansvar at opdrage en ung hest, specielt et andet menneskes hest. Når jeg i det hele taget har indladt mig på det her, er det kun, fordi jeg kender jer og ved, I er fornuftige. Nu håber jeg, I ikke skuffer mig. Michael, vil du hente Bandit?”

Og så var den første time i tilridning begyndt. Paul viste dem, hvordan man bedst giver en ung hest hovedtøj på, så den ikke bliver skræmt og bange for det. En lille ting som at løfte tøjlen forsigtigt ind over hovedet på unghesten kunne betyde fiasko eller succes for det hele. Da Bandit, trods vilde protester, havde fået hovedtøjet af og på et par gange, blev han sat på græs.

“Det er vigtigt, at de første lektioner ikke bliver for lange, og at hesten bliver belønnet bagefter,” sluttede Paul. “Hesten skal have det rart, så kommer man længst.”

Efter timen tilbød Michael og Thomas at køre ind

til nærmeste by for at proviantere. De havde begge knallert. De fik en lang liste med fra kammeraterne og en lille seddel fra Britt. Tina, Gitte og Sanne gik ud for at se til følhopperne. Der var endnu ingen, der havde folet, men der var to, der kunne give sig til det når som helst. Ligesom Cherry, tænkte Tina, men blev revet væk fra yderligere drømme af Britts middagsgongong.

Om eftermiddagen red de i skoven på rideskolehestene. Det blev en lang tur, så lang, at de fleste var glade, da Lykkegården atter kom til syne mellem træerne. Bindingsværksbygningerne lå og lyste indbydende i solen, og fra foldene lød ivrig velkomstvrinsken. Så snart ridehestene var sadlet af, hjalp de trætte ryttere Paul med at give hestene mad og ordne for natten, og så gik de ind til deres egen aftensmad. Der var ingen, der blev længe oppe den aften.

De næste par dage var travle. Der var altid et eller andet, der skulle gøres på den store gård. Alle nød arbejdet med hestene og især timerne i tilridning. Indtil nu havde de kun arbejdet med Bandit og Quickstep, der efterhånden begge havde lært at gå i lange. Men onsdag skulle Flamenco bære rytter for første gang! Spørgsmålet var, hvem rytteren skulle være. Paul bestemte, at det skulle afgøres ved en ridekonkurrence. Der blev trukket lod om hestene. Tina var henrykt, da hun opdagede, at hun havde

trukket Alicat, Gittes yndlingshest. Han var uden tvivl den bedste springer af alle de heste, der skulle bruges til konkurrencen. Gitte mukkede lidt, hun havde fået Ivanhoe, og alle vidste, at han var grusomt sjusket med sine ben, selv om han var glad for at springe. Michael var også heldig. Han trak den sorte hoppe Tennessee, og Tina var sikker på, at han ville blive hendes farligste konkurrent.

Johan var den første, der skulle springe. Hoppen Bitten travede ind på banen uden at vise den mindste ophidselse. Paul gav startsignalet, og Johan satte mod den første forhindring. De andre ryttere havde samlet sig ved hegnet for at kunne se. Kun Gitte travede stadig rundt på Ivanhoe og varmede op.

Johan kom fejlfrit over de fire første forhindringer, men så sagde Bitten pludselig nej og stoppede brat op foran forhindring nr. 5. Johan nåede ikke at standse lige så brat. Han røg ud på halsen af hesten og kunne ikke komme tilbage i sadlen uden at stige af. Med 11 fejl var han ude af billedet allerede. Næste rytter, Thomas, gik det ikke meget bedre. Da Tina skulle starte som nr. 6, var endnu ingen fejlfri.

Alicat gik veloplagt på det første spring. Smidig som en kat løftede han benene og tog det ene spring efter det andet i en næsten perfekt rytme. Før Tina vidste af det, var hun fejlfrit igennem. Desværre sørgede Michael for, at hun ikke blev ved

med at være eneste fejlfri rytter. Sanne og Line var nummer syv og otte, og de fik begge fire fejl, endda på samme forhindring, nemlig et lodret spring, der stod som nr. 2 i dobbeltspringet. Sidste rytter var Gitte. Ind kom Ivanhoe, med nakken bøjet, og elegant til biddet. Gitte holdt ham i en kontrolleret, kort galop, og først de sidste to galopspring før forhindringen fik han lov at sætte fart på. Hans hove ikke så meget som strejfede bommene. Selv det drilske dobbeltspring passerede han uden fejl. Og så var der endnu en fejlfri rytter. Der var dødsstille et øjeblik. Så begyndte alle de andre at klappe. Tina fik kuldegysninger af bare beundring, for det var uden tvivl den bedste ridning, hun havde set i lang tid. Pludselig snakkede alle i munden på hinanden, og Gitte blev lykønsket af dem alle sammen på en gang. Der var ingen, der foreslog, at der skulle holdes omspringning, for selv om tre stod lige, vidste alle, at Gitte havde redet bedst.

Selvfølgelig var Gittes tur på Flamenco dagens højdepunkt. Alle var spændte, kun Gitte så ganske uanfægtet ud. Hun målte sine bøjler ud i begge sider, men satte ikke foden i. Michael løftede hende op, så hun kunne lægge overkroppen ind over sadlen, først forsigtigt, så mere og mere, til hendes fulde vægt hvilede på Flamenco. Hoppen rørte sig ikke. Dette her havde hun prøvet utallige gange før. Det nye var,

at Gitte denne gang uendelig langsomt svang sit højre ben hen over unghestens bagpart, indtil hun sad overskrævs i sadlen. Flamencos ører flakkede frem og tilbage, men hun gjorde ikke noget. Gitte rettede sig op og lod Michael hjælpe sig bøjlerne på. Paul slap tøjlen.

“Så er hun din,” sagde han lavmælt til Gitte.

Ganske blidt pressede Gitte sine schenkler ind mod hoppen. Der kom ingen reaktion. Så brugte hun stemmen samtidig med, at hun pressede, og nu gik hoppen fremad. Tålmodigt begyndte Gitte at få Flamenco til at lystre hjælperne ved at bruge de kommandoer, hoppen havde lært gennem arbejdet i longen. Skridt. Parer. Skridt igen. Så trav. Volte til højre. Volte til venstre. Alt sammen stille og roligt.

Indtil en jetjager brød gennem lydturen et sted højt over gården. I et nu stivnede Flamenco. Så skød hun i vejret i et enormt bukkespring, og Gitte blev kylet af som en klud. Panikslagent stormede hoppen rundt i folden. De tunge stighbøjler dunkede hende i siden og gjorde hende endnu mere bange. Hun stilede direkte mod den eneste frie udgang, hun kunne få øje på, nemlig det åbne led hvor Tina stod. Da Flamenco kom stormende, blev Tina stående og prøvede at få fat i tøjlen, men hoppen fortsatte, som om den intet så. Tina blev væltet omkuld og mærkede et voldsomt

slag i skulderen. En hov strejfede hendes hoved, så det sortnede for hendes øjne.

Hun var kun væk i nogle få sekunder, så kom hun til sig selv igen. Hun lå i støvet uden for folden, og Paul stod bøjet over hende. Skulderen var helt bedøvet af slaget.

“Kom du noget til?”

Hun rystede på hovedet og forsøgte at rejse sig, men det ville ikke lykkes. Paul så med det samme, hvad der var i vejen.

“Sid stille. Du har brækket kravebenet.”

“Hvad nu?” sagde Gitte. Paul så op. Michael havde fanget Flamenco, der så rolig ud igen.

“Du sidder op igen,” sagde Paul så. “Og rider et par omgange i skridt. Så er det nok for i dag. Jeg kører Tina på skadestuen.”

Sanne fik lov at køre med. De listede sig forsigtigt op ad grusvejen, for at Tina skulle mærke så lidt som muligt i sin skulder. Det gjorde modbydeligt ondt at få kravebenet sat på plads. Lægen ville vide alt om, hvordan det var sket, og da han hørte, at hun havde været bevidstløs, sagde han, at hun hellere måtte blive på sygehuset lidt, så man kunne finde ud af, om hun havde fået hjernerytelse.

“Vi kan lægge dig ind til en anden pige, der har brækket armen ved at falde af sin pony. I må da have noget at snakke om, og hun keder sig vist frygteligt.”

Lægen havde ret i, at Charlotte kedede sig. Hun lå netop og tænkte på, hvor irriterende det var at brække armen, når man skulle have påskeferie, og så måtte hun ikke engang komme hjem. Næ, hun måtte pænt blive her, så lægen kunne holde øje med det “åbne brud”, som han kaldte det. Så gik døren op, og ind kom – oh, fryd – et menneske i cowboybukser og ridestøvler.

Tina kiggede nysgerrigt på pigen i den anden seng. Hun var lyshåret og havde et smalt ansigt, der fuldstændigt blev domineret af et par store, levende, brune øjne.

“Hej,” kom det nede fra dynen, og ansigtet lyste op i et stort smil.

“Hej,” sagde Tina og smilede igen. Det kunne hun slet ikke lade være med.

Det var en mærkelig fornemmelse at have nogen til at hjælpe sig af tøjet, men hun kunne ikke selv. Med megen møje lykkedes det at komme ned at ligge, men behageligt var det ikke. Så snart pigerne var alene på stuen, begyndte de at snakke i munden på hinanden.

“Hvad hedder du?”

“Hvad er der i vejen med dig?”

“Har du selv en hest?”

“Kan du lide heste?”

“Hvordan gik det til?”

“Er det kravebenet?”

Og så holdt de pludselig op med at snakke på nøjagtig samme tid. Tina begyndte at grine, men holdt hurtigt op, for det gjorde alt for ondt i kravebenet. Et par minutter senere havde de klaret de vigtigste spørgsmål, og deres videre samtale drejede sig naturligvis om heste. Tina fandt ud af, at Charlotte havde en New Forest-pony, der hed Skip, og at hun boede på en gård cirka ni kilometer fra Sundtofte, hvor Tina boede i en lejlighed sammen med sine forældre og sin ti-årige lillesøster Lis. Gården hed Egholmen, og der var ikke færre end ni heste.

Charlotte fortalte levende om Skip, om fuldblodshesten Proud Mary, unghesten Handsome Joy og den flotte fukshingst Sunset. Hendes øjne strålede og spillede, og Tina syntes ligefrem, at hun kunne lugte hestene. Det viste sig nu at være hendes egne cowboybukser, der stadig lå ved siden af sengen.

Pludselig opdagede Charlotte, at hun sad og snakkede til sig selv. Tina var faldet i søvn.